

нтівабоіншихзасобівприховуваннязлочинноїдіяльності[8,с.240].

Отже, проблемі торгівлі людьми значна увага приділяється іурядом нашої держави, і міжнародною спільнотою. У рамках міжнародного співробітництва Україна має виконати ряд завдань щодо протидії злочинам, пов'язаним із торгівлею людьми, передбачених Державною програмою з протидії торгівлі людьми у 2016-2020 рр. Є потреба в удосконаленні роботи неурядових організацій, які будуть проводити превентивну роботу серед громадськості, забезпечити їх належне фінансування. Також, необхідно проводити дослідження з приводу розробки транснаціональних оперативно-розшукових заходів з метою підвищення ефективності у боротьбі зі злочинами міжнародного характеру.

1. Статистична інформація Генеральної прокуратури України.–[Електронний ресурс].–Режим доступу:<http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>.

2. Міжнародна організація з міграції. Торгівля людьми в Україні–огляд ситуації, червень 2016 року.–[Електронний ресурс].–Режим доступу:http://stoptrafficking.org/sites/default/files/mom/documents/CT_situation%20analysis%20JUN%202016%20UKR.pdf.

3. [Електронний ресурс].– Режим доступу.–<http://www.no2slavery.ru/ru /issledovaniya/>

4. Слубський І.Й. Міжнародний досвід у сфері протидії торгівлі людьми / І.Й.Слубський//Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ.–№1.–2014р.–с.186-194.

5. Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: Монографія. – Х., 2007.

6. Єфімов В.В. Міжнародне співробітництво в оперативно-розшуковій діяльності/В.В.Єфімов//Право і суспільство.–№1.–2012р.–с.268-273.

7. Міжнародне співробітництво органів внутрішніх справ з правоохоронними органами зарубіжних країн: Проблеми теорії і практики: Матер. Круглого столу. – Дніпропетровськ, 2010.

8. Філашкін В.С. Протидія торгівлі людьми на міжнародному рівні/В.С.Філашкін//Боротьба з організованою злочинністю та корупцією (теорія і практика).–№24.–2011р.–с.237-242.

Тюра Олена Іванівна
студентка магістратури
юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник –
доцент кафедри кримінально-правових
дисциплін, к.ю.н., доц. **Телійчук В.Г.**

ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА

За часи незалежності законодавцями прийнято низку законів та нормативно-правових актів, в тому числі, які стосуються оперативно-розшукового законодавства. З прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу

України до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» було внесено ряд змін та доповнень. Проте, незважаючи на це, деякі питання залишилися неврегульованими та потребують вирішення.

Проблемам оперативно-розшукового законодавства приділяли увагу вітчизняні та зарубіжні вчені, серед яких А.В. Белоусов, В.А. Дашко, Є.А. Доля, І.М. Доронін, В.А. Селюков, О.М. Юрченко, П.В. Деревянко, В.Р. Сливенко, І.Р. Шинкаренко, В.О. Глушков, І.М. Купранець, С.А. Вязмікін, С.О. Гриненко, Л.Д. Удалова тощо.

Проаналізувавши нормативно-правові акти у сфері оперативно-розшукової діяльності можна дійти до висновку, що на даний час виникає потреба у реформуванні підходів до організації роботи оперативно-розшукових підрозділів. Нинішнє оперативно-розшукове законодавство не забезпечує дотримання прав та свобод людини у процесі здійснення оперативно-розшукової діяльності та не в повній мірі регулює діяльність оперативних підрозділів.

Так, Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» беззаперечно має свої переваги, проте існують і проблеми, які в ньому не висвітлені. До них можна віднести:

- 1) неповний обсяг завдань оперативно-розшукової діяльності;
- 2) відсутність спеціальних та деяких загальних принципів оперативно-розшукової діяльності;
- 3) невизначеність поняття об'єктів та суб'єктів ОРД, її методів, а також порядку їх застосування під час оперативно-розшукових заходів;
- 4) правові норми, що давали назву методам, були змішані з нормами, які визначали права оперативних підрозділів [2, с.229].

Також важливим недоліком Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» є те, що в ньому відсутнє визначення поняття оперативно-розшукових заходів. Закон лише визначає порядок їх проведення, відносячи до них негласні слідчі (розшукові) дії, передбачені в КПК України.

Очевидним є те, що законодавче закріплення дефініції оперативно-розшукового заходу є невід'ємною частиною вдосконалення національного оперативно-розшукового законодавства всіх держав-учасниць СНД. Крім того, в юридичній літературі пострадянського простору висловлюється справедлива думка про необхідність законодавчого закріплення поняття кожного оперативно-розшукового заходу. Визначення оперативно-розшукового заходу для теоретиків та практиків має важливе значення. Для теоретиків чітке визначення ОРЗ уможливить вироблення їх сутності, правову природу, класифікувати їх за певними ознаками, визначати шляхи подальшої оптимізації. Для безпосередніх виконавців ОРЗ – уповноважених суб'єктів – відсутність єдиного розуміння визначення призводить до неоднозначності такти тики їх проведення та може спричинити порушення законності, неправомірного обмеження чи порушення прав і свобод людини [3, с.182].

Якщо проаналізувати проблему необхідності вдосконалення оперативно-

розшукового законодавства, то можна виділити як позитивні, так і негативні аспекти.

Позитивними сторонами вдосконалення оперативно-розшукового законодавства можна назвати наступні:

1. Регулювання оперативно-розшуковою діяльністю буде здійснюватися не сукупністю нормативно-правових актів, а єдиним кодифікованим.

2. Оперативно-розшукова діяльність буде здійснюватися ефективніше, адже організація та здійснення оперативно-розшукових заходів будуть чітко визначені.

3. Законодавче закріплення у Законі поняття оперативно-розшукових заходів надасть змогу чітко розуміти, що вони собою являють.

4. Зростуть гарантії законності проведення оперативно-розшукової діяльності за рахунок детальної правової регламентації.

5. Збільшиться рівень правового та соціального захисту осіб, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність.

Негативними наслідками вдосконалення та кодифікації оперативно-розшукового законодавства можуть бути:

1. Оперативно-розшукова діяльність буде здійснюватись більш регламентованіше, тим самим оперативні підрозділи змушені будуть діяти у жорстких правових межах.

2. Значно підвищиться «прозорість» оперативно-розшукової діяльності [4, с.186].

На підставі вищевикладеного можна зробити висновок, що нинішнє оперативно-розшукове законодавство все ж таки потребує вдосконалення. Адже, внесення змін та доповнень до існуючого Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», прийняття інших нормативно-правових актів, які б регулювали оперативно-розшукову діяльність, дасть змогу вивести правове регулювання оперативно-розшукової діяльності на якісно новий рівень. Тому, дане питання є нагальним та потребує вирішення для забезпечення ефективного здійснення оперативно-розшукової діяльності та забезпечення прав та свобод громадян.

1. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18 лютого 1992 року // ВВР. – 1992. – № 22. – С.303.

2. Глушков В.О. Проблеми кодифікації оперативно-розшукового законодавства України / В.О. Глушков // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2013. – №3 (31). – С.179-188.

3. Онофрейчук А.Д. Актуальні питання правової природи та визначення оперативно-розшукових заходів / А.Д. Онофрейчук // Вчені записки Тавричного національного університету ім.В.І. Вернадського. Серія: Юридичні науки. – 2014. – Т.27 (66). №1. – С.181-186.

4. Шинкаренко І.Р. Проблеми формування сучасної нормативної бази оперативно-розшукової діяльності відповідного до чинного Кримінального процесуального кодексу / І.Р. Шинкаренко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2014. – №1. – С.226-238.